

Bohoslužba Brno 12.4. 2020 velikonoce nahraná na webu v době koronaviru

píseň: Buď Tobě sláva (Miky)

modlitba: Bože náš, laskavý a štědrý Stvořiteli, přišli jsme ti poděkovat za oběť a vítězství Pána Ježíše, Tvého Syna. Dej, ať to pro nás není jenom dávná událost, která v našem životě nic neznamená. Dej, ať se můžeme radovat z Tvé nabídky vzkříšení a věčného života, ať nás ta radost celé naplní a promění. Amen.

čtení z Bible: Matouš 28,1-10

píseň: Buď Bohu všechna sláva čest

kázání

Rozzářila se nám velikonoční neděle a myslím, že momentálně její zvěst opravdu potřebujeme. Kolem nás je víc strachu a smrti než jindy. Tak je báječné, že se místo na ně můžeme upnout na vzkříšení, připomenout si, že ani hrob nemusí být konečná stanice.

Máme před sebou Matoušovo líčení událostí velikonočního rána a všimli jste si, že se hodně soustředí na ohromující slávu a význam té události. Úplně se vyžívá v popisu anděla a zemětřesení a omdlévajících hlídačů. Když si nalistujete třeba Markovo evangelium, tak tam je to mnohem střizlivější. Ono je docela dobře možné, že Matouš trochu nesouhlasil s Markovou úsporností – je pravděpodobné, že Markovo evangelium znal, ale znal i jiná vyprávění, vzpomínky z jiného úhlu, asi se mu zdálo, že by to potřebovalo doplnit.

Tady narážíme na věc, která někdy dělá lidem těžkou hlavu – na rozdíly v evangeliích, dokonce i v popisech toho jednoho rána. Mno, je to názorná ukázka, co se stane, když skupina lidí utrpí největší šok svého života, pak mají šílenou radost, pak žijí celé dny v euforii, jako by se přímo vznášeli – a teprve, když když se to znovu a znovu snaží vylíčit lidem, kteří u toho nebyli, najednou zjišťují, jak každému utkvělo v paměti něco jiného.

A Matouš chce upozornit ještě na jednu věc – na přítomnost svědků, kteří nepatřili do okruhu Ježíšových přívrženců, vlastně neutrálních svědků, hlídačů (kteří něco viděli, i když ne všechno). A vidíte, stejně jim Kaifáš neuvěřil.. Někoho prostě nepřesvědčíte.

Každopádně, ano, určitě to byla úžasná, ohromující scéna – ale to nejužasnější už se stalo předtím ,a ne tak nápadně. Pán Ježíš vstal z mrtvých už dříve a nikdo to neviděl. A nepíše se tu, že by vyšel z hrobu vchodem, který anděl uvolnil. Pán Ježíš zmizel tím způsobem, jakým se potom objevoval a mizel, když se ukazoval učedníkům. Nepotřeboval anděla, aby mu pomohl z hrobu, ten anděl tam měl udělat show pro vojáky.

A to nás obrací k jednomu důležitému faktu: Pán Ježíš teď dokázal mizet a zase se objevovat, protože jeho “způsob bytí” už byl radikálně jiný než předtím. Když přijal lidskou existenci, stal se Boží Syn, druhá osoba Trojice, smrtelníkem. Musel jíst a pít, mohl onemocnět, cítil únavu – a byl zranitelný, mohli ho zabít. A také se to stalo. Ale to už neplatí, smrt nad ním ztratila moc! On jako první z lidí vstoupil do téhle jiné, zvláštní existence. Byli lidé, kteří nezemřeli, které si Bůh vzal k sobě zaživa – Henoš, Eliáš. Byli lidé, jako třeba Lazar, kteří byli vzkříšeni zpátky do pozemského omezeného života. Ale nikdo jako Ježíš. On je první, kdo začal žít tím řekněme “eschatologickým způsobem”. Je hmotný – a přece není hmotou omezen. Je živý – a přece není závislý na téhle naší planetě, která koneckonců je sama smrtelná.

Pán Ježíš je první, ale ne poslední. Právě tím, že prošel tu svou cestu skrze smrt, otevřel dveře pro ostatní. V Janově evangeliu 3. kapitole říká: “Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný.” Všimněte si, jak si tam hraje se slovy - “vyvýšení”, to znamená kříž, slávu vzkříšení, i vystoupení k Otci, všechno dohromady. A tak je pravda, že velikonoce jsou jedním celkem, od utrpení až po oslavení.

Když potom učedníci přemýšleli, co to všechno znamená a jaké to má důsledky (a po nich další a další generace křesťanů, i my), tak jedno z těch velkých tajemství je také smrt. Na jednu stranu smrt

působí skoro jako nějaká mocnost – jako ta smrtka v pohádkách. Často se cituje ten verš: “Kde je, smrti, tvé vítězství?” a “Jako poslední nepřítel bude přemožena smrt” (1.K 15). Jako by to byla nějaká bytost nepřátelská Bohu, nebo přinejmenším lidem.

Na druhou stranu, jsme doba vědecká a fyzika a biologie počítají se zanikáním a rozpadem jako s něčím přirozeným, něčím, co je součástí koloběhu života, někdy nutnou součástí.

A tady si musíme uvědomit, že Bible sice nepovažuje smrt za nějakou bytost (řekněme kamarádku d'ábla), ale spojuje ji se zlem, protože v tomto světě, prolezlém hříchem, smrt člověka odděluje od Boha. Když Bible tematizuje smrt, tak smrt člověka, a často neodděluje smrt fyzickou a duchovní, protože počítá s realitou lidstva, které je odcizené Bohu. Už ve Starém zákoně věřili v něco jako peklo – ne hořící kotle síry a tak podobně, ale v *šeol*, podsvětí, oblast stínů a prázdnoty a polovědomí, oddělenosti od Boha. “Mezi mrtvými tě nebude nic připomínat; což ti v podsvětí vzdá někdo chválu?” říká Žalm 6. Ale už tehdy vyznávali, že Bůh vládne všude, i v podsvětí: “Kam odejdu před tvým duchem, kam uprchnu před tvou tvář? Zamířím-li k nebi, jsi tam, a když si ustelu v podsvětí, také tam budeš” (Ž 139). A že má moc z podsvětí vysvobodit (máme to třeba v Ž 49, nebo příběhu o suchých kostech). Ale Starý zákon nemluvil o tom, jakým způsobem to Bůh udělá. Později se přidala perspektiva Posledního soudu a zaslíbení, že ti, kdo jsou věrní Hospodinu, budou vzkříšeni k radosti a blaženosti. Ale zase, žádné podrobnosti. Jen to znovu podtrhuje fakt, že mimo Boží přítomnost je ne-život, zmar, nejen nějaký přirozený rozpad na prvočinitele, ale něco špatného. A přicházejí velikonoce a ten úžasný zázrak: Boží Syn, který na sebe bere fyzickou smrtelnost, hříchy světa i utrpení, který, jak říká Apoštolské vyznání, sestupuje do pekel – to všechno proměňuje ve slávu svého vzkříšení. Od té doby už nejsou fyzická smrt a zlo hříchu pevně spojeny. On rozlomil to propojení. Ten, kdo se drží Pána Ježíše, sice třeba fyzicky zemře, ale není tím oddělen od Boha, nesestupuje do žádného podsvětí, ale je v Božích rukou a dostane nové tělo, jako Pán Ježíš, už nepodléhající nemoci a trápení a smrti.

Moderní medicína dokáže různé věci, ale často je i bezmocná. V tuto chvíli jsou v celém světě tisíce lékařů a pacientů, kteří si to bolestně uvědomují. A často si zoufají, protože neznají nebo neuznávají Ježíšovo vítězství. Ale my máme to úžasné privilegium věřit, doufat, mít budoucnost! Kolem si mohou řídit epidemie, ale kdo se přimkne k Ježíši, je vlastně nezničitelný jako On!

Bylo by prima, kdybychom si v téhle víře a naději byli jistí. Kdybychom ji šířili a zvěštovali a vyzářovali všem těm lidem, kteří se bojí a kteří si zoufají. Ať nám k tomu slouží i tato neděle – zopakování, utvrzení víry, abychom uměli potěšit další. Amen.

píseň: Jitro svítá (Miky)

modlitba: Přimlouvejme se: Drahý Bože, přimlouváme se za ty, kdo jsou nemocní. Přimlouváme se za ty, kdo truchlí. Prosíme také za ty, kdo mají více práce než kdy jindy a často jsou zcela vyčerpaní. A prosíme za ty, kdo naopak nemohou pracovat a mají strach o své živobytí. Prosíme, pomoz! Zjev svou velikou moc a velkorysost! Amen.

Píseň: Vítězi k poctě

Slyšme, co napsal apoštol Pavel do Korintu: “Pomíjitelné tělo musí totiž obléci nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost. A když pomíjitelné obleče nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost, pak se naplní, co je psáno: ‚Smrt je pohlcena, Bůh zvítězil! Kde je, smrti, tvé vítězství? Kde je, smrti, tvá zbraň?‘ Zbraní smrti je hřích a hřích má svou moc ze zákona. Chvála buď Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista! A tak, moji milovaní bratří, buďte pevní, nedejte se zviklat, buďte stále horlivější v díle Páně; vždyť víte, že vaše práce není v Pánu marná. “

Píseň: Ježíš žije, s ním i já (Miky)

A láska Boha Otce, milost Pána Ježíše a přítomnost Ducha svatého ať je s vámi nyní . navěky. Amen.